

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод / 9

ГЛАВА ПЪРВА: I и II Българска държава / 10

1. Стара Велика България / 12
2. Първата българска държава / 15
3. Втората българска държава / 22
4. Падане на Българското царство под Османско иго / 26
5. Българската писменост / 27
6. История на Русия от основаването ѝ до 1877 г. / 32
7. Османската империя / 38

ГЛАВА ВТОРА: Освобождението на България / 42

1. Българското национално възраждане / 44
2. Българското национално-освободително движение / 45
3. Кримската война / 46
4. Георги Сава Раковски / 47
5. Българският революционен централен комитет / 50
6. Васил Левски / 52
7. Априлското въстание / 55
8. Баташкото въстание / 58
9. Четата на Христо Ботев / 61
10. Борба за българска църковна независимост / 62
11. Руско-турската освободителна война / 64
12. Източният въпрос / 72
13. България в контекста на Източния въпрос / 76
14. Руското право върху Българското освобождението / 82

ГЛАВА ТРЕТА: Войните на освободената Българска държава / 85

1. Третата българска държава / 87
2. Кресненско-Разложкото въстание / 87
3. Съединението / 89
4. Сръбско-българската война / 91
5. Илинденско-Преображенско въстание / 94
6. Гоце Делчев и Яне Сандански / 98
7. Балканската война / 103
8. Междусъюзническата – Втората балканска война / 107
9. Политическите фигури по време на войните / 113
10. Първата световна война / 118
11. Брест-Литовски мирен договор / 121
12. Ньойският договор / 122

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА: България от Съединението до 1944 г. / 124

1. Търновската конституция на България / **126**
2. Княз Батенберг на България (1879 – 1886 г.) / **131**
3. Княз Фердинант на България (1887 – 1908 г.) / **132**
4. Политическите партии в България / **134**
5. Правителствата на България (1899 – 1913 г.) / **139**
6. Икономиката на България (1900 – 1918 г.) / **143**
7. Войнишкото въстание 1918 г. / **145**
8. БЗНС на Александър Стамболийски / **146**
9. Деветоюнски преврат от 9.06.1923 г. / **148**
10. Септемврийското въстание 1923 г. / **150**
11. БКП и атентатът през 1925 г. / **151**
12. Конфликтът ВМРО – БЗНС – БКП / **153**
13. Народният блок и Андрей Ляпчев / **156**
14. Адолф Хитлер / **159**
15. Цар Борис III / **163**
16. Присъединяването на България към тристранния пакт / **165**
17. Националистическите организации в България / **167**
18. Авторитарният режим в България 1934 – 1944 г. / **169**
19. Нелегалната терористична дейност на БКП / **172**
20. Бомбандировките на България 1941 – 1944 г. / **175**
21. Икономиката на България (1919 – 1944 г.) / **177**
22. Спасяването на българските евреи / **180**

ГЛАВА ПЕТА: Русия от комунизма до Путин / 184

1. Марксизмът / **186**
2. Октомврийската революция и Еврейският въпрос / **191**
3. Февруарската революция в Русия / **193**
4. Ленин и Октомврийската революция / **194**
5. Сталин / **199**
6. Първи стъпки на болшевишката власт / **201**
7. Белогвардейският въпрос / **204**
8. Изграждане на Съветската държава (1920 – 1934 г.) / **207**
9. Сталинският терор и гладоморът / **211**
10. Науката и културата в Русия / **219**
11. Съветската наука и култура / **223**
12. Пактът Рибентроп – Молотов / **226**
13. Втората световна война / **229**
14. Катинското клане / **237**
15. Военната помощ на САЩ и Англия за СССР / **237**
16. Холокост / **239**
17. Църквата при комунизма / **241**

18. СССР в студената война / **242**
19. Икономиката на СССР след Втората световна война / **247**
20. Автодеструкцията на тоталитарната държава / **252**
21. Преходът към капиталистическа Русия / **255**
22. Сделката между Кол и Горбачов / **257**
23. Борис Елцин / **260**
24. Владимир Путин / **263**

ГЛАВА ШЕСТА: Социалистическа България / **268**

1. Превратът на 9.09.1944 г. в България / **270**
2. Терорът в България след 9.9.1944 г. / **273**
3. Македонският въпрос / **282**
4. Установяване на тоталитаризъм в България / **284**
5. България след смъртта на Сталин / **287**
6. България след Н.Хрушчов / **291**
7. Сем. Живкови и културата / **294**
8. Икономиката на България (1964 – 1989 г.) / **296**
9. Фалитите при управлението на Т.Живков / **302**
10. Аварията в АЕЦ Чернобил / **304**
11. Етносите и Възродителният процес в България / **306**
12. Краят на режима на Т. Живков / **313**

ГЛАВА СЕДМА: Демократична България / **319**

1. Промените на 10.11.1989 г. / **321**
2. Доклад за състоянието на България / **324**
3. Политическият живот след 10.11.1989 г. / **327**
4. Период на първоначално натрупване на капитала / **333**
5. Криминалният генезис на българския преход / **335**
6. Правителството на Жан Виденов / **339**
7. Правителството на СДС и Иван Костов / **342**
8. Правителството на Симеон Сакскобургостски / **344**
9. Правителството на Сергей Станишев / **348**
10. Първото правителство на Бойко Борисов / **349**
11. Правителството на Пламен Орешарски и аферата КТБ / **351**
12. Второто и третото правителства на Бойко Борисов / **355**
13. България в НАТО / **357**
14. България и Европейския съюз / **359**

ГЛАВА ОСМА: Генералните теми на Българската история / **362**

1. Произходът на българите и техния език / **363**
2. Руската доктрина за панславизъм / **366**
3. Влиянието на Русия в историята на България / **367**

4. Крайните политически режими / **375**
5. С Македония – „начисто“ / **379**
6. Консерватизъм срещу новия марксизъм / **384**
7. България и светът през ХХІ век / **388**

1. Произходът на българите и техния език

Основаването на **Първата Българска държава** на Балканския полуостров се дължи на военните и държавотворческите качества на волжските българи, трудолюбието на тракийските племена и културата на Втората Римска империя (Византия). Новата Българска държава на Балканския полуостров:

- устоява на всички военни предизвикателства и построява своята инфраструктура,
- хан **Тервел** възпира арабското нашествие и е наречен „**спасител на Европа**“,
- хан **Крум** прави първата крачка към изграждане на **новата българска нация**,
- при княз **Борис I** **християнство става държавно вероизповедание**,
- княз **Борис I** развива делото на Кирил и Методи и възлага на техните ученици създаването съвременната българска писменост,
- цар Симеон твори „**Златен век на българската книжнина и култура**“,
- разпространява християнската книжовност в днешните руски земи, разраства държавата до размерите на империя в целия Балкански полуостров.

Има различни **концепции за произхода на българите**, предложени от историци. Първата е лансирана от Константин Иречек и поддържана от Васил Златарски и предполага българите да са били една малка орда с хуно-татарски произход от азиатските степи, може би Западен Сибир, която е дошла тук и е потънала в славянското море. Друга концепция се поддържа от проф. Петър Коледаров. Според нея древните българи са се оформили като народ, който е живеел в близост до Памир. Нападнати са от монголи и са били принудени да се преселят през пустинята Каракум в Кавказ през 165 година след новата ера. Новосъздадената държава достига своя разцвет през VII век при кан Кубрат (Голямата стара България). Този народ е бил с държава между Среден Днепър и Каспийско море. Там има цяла серия разкрити градове, които са идентични по строеж с Плиска, Мадара, Преслав.

Много изследвания на гробници показват без съмнение, че българите имат европейски гени, а нямат монголо-азиатски. Древните българи не са били просто една ордишка. Те не са конен народ, а са създали просото и лимеца, знаели са да тъкат килими, владеели са и занаяти, и военно дело. **Основателят на българската държава хан Аспарух** не е точно хан. „Хан“ е тюркско название, означаващо „предводител на кавалерията“. Обръщението към Аспарух е било „канасювиги“. Предполагат се различни значения на тази титла – „от звездите поставен“, „светли предводителю“ и др. Това се знае от специалистите, но в българските учебници е въведено понятието титлата „хан“ или „кан“.

Генетични изследвания за произхода на българите

Акад. Гълъбов ръководи заедно с колеги от италианските университети в Павия и Флоренция голям научен екип за **машабни изследвания върху генната структура на българите**. Изследванията потвърдиха – българите по генна структура са европейци.

Машабното генетично изследване на съвременните българи показва, че ние сме европейци и съдържанието на тюркиска кръв от средноазиатската, монголо-алтайската раса е под 1,5%, което се среща в много части от населението на Европа. При руснаците например, процентът на населението, типична за монголо-алтайската раса е много по-голям. Ние сме много далече и от турците като генна структура. Българинът си е „опазил“ генотипа. Затова и изследванията на съвременните българи не показват никаква връзка със съседите ни от Турция. До нас са близки популациите на Северна и Средна Италия, Северна Гърция, и разбира се, Македония. Народите на Северна Европа са доста далече от нас, както испанците и французите.

▲ **Развенча се мита, че сме много сходни на славянските народи. Теорията, че основно сме славяни, е плод на политическа конюнктура. В нито един средновековен български паметник няма намерена думата „славяни“. Ние сме много различни и антропологично.**

Русия, Сърбия, коминтерновска Македония и отчасти Гърция поддържат стъкмените измислици в историята, за да **омаловажат значението на българите и тяхната държава** в последните две хилядолетия. Русия застъпва тезата за **панславизма**, начело на която стоял руският народ, както и да забравим за времето отпреди 681 г., защото гробовете на първите български владетели са намерени именно в днешните земи на Русия. Съветските учени в Днепропетровската археологическа експедиция, открила гроба на хан Аспарух през 30-те години на миналия век, са интернирани, репресирани и разстреляни в сталинските концлагери. Така се изтрива всичко, което подчертава България като много древна държава с много древен народ, сътворил цивилизации с богата история и култура. *Руснаците продължават да наричат българската писменост и култура „славянска“, 24 май – Ден на „славянската“ писменост и култура, а азбуката – „кирилица“.*

▲ **Азбуката в днешния си вид е чисто българска, защото е преработена (рационализирана) от учениците на светите братя по идея на княз Борис I и въплътена в книжовността от цар Симеон Велики.**

Езикови изследвания за произхода на българите

Гените сами не определят народността. Тя зависи съществено от езика, обичаите и начина на живот в миналото и от религията. Историческите източници, могат донякъде да бъдат фалшифицирани и манипулирани, но езикът обаче има непоклатима конструкция по отношение на граматиката. Лексиката и речникът на един език се подава на влияние, но по граматиката на езика,

може достоверно да се съди за развитието на един народ. Българският език има общи думи със сръбския, руския и останалите езици от славянската група, но това не го прави славянски. Българският език е екзотичен „славянски“ език по отношение на своята граматика.

▲ **Българският е единственият аналитичен език между славянските езици** – няма падежи, а използва предлози за връзка между думите. Има и много други разлики.

Единствено българският от всички езици на Балканите е еволюирал. Когато българите пресичат Дунава, техният език вече е аналитичен. Аналитичният език влияе на синтетичния, но обратното е почти невъзможно, откъдето следва, че устойчивият във времето е бил българският език. Нито на Балканите, нито по време на пътешествието на българите от Стара Велика България се среща аналитичен език. Това, което упорито досега се пази да не бъде направено като извод е, че **българите не са пришълци, а са старо коренно население на Балканите. Те с голяма вероятност са траки.** Защото тракийският е единственият аналитичен език, чийто произведен потомък може да бъде българският. Хилядолетия преди Христа тракийският вече е бил аналитичен, изгубил почти изцяло своите падежи. И българите, които тръгват на Север, и съответно се връщат с Аспарух, през цялото време говорят аналитичен език. Времеви компоненти също съвпадат, защото да премине един език от синтетичен към аналитичен са нужни хилядолетия. За справка, според езиковедите, за да изчезне един падеж са нужни около 2000 години. Сходството в руническите знаци на аспаруховите българи и на тези в тракийския език също е безспорно.

Българският език е бил подложен на насилие след покръстването, като той изкуствено се „славянизират“. И се получава една остра разлика между говоримия български и официално наложения писмен „славянски“. Вкарват се думи, вкарват се падежи. Но един език не търпи насилие. Говорната форма отхвърля изкуствено наложената писмена форма и затова се получава смешното обяснение на болшевишката наука, че българският език бил „славянски без падежи“.

▲ **Българският език е уникален. Той не е славянски, но спада към групата на славянските езици.**

Светите братя Кирил и Методий не са славяни. Те са високообразовани византийски придворни аристократи. По това време от север и изток са прииждали стихийно племена привлечени от блясъка на Византия, наричани „славяни“ (от „esclav“ или „роб“), защото били продавани по пазарите в Близкия изток като стока. Тази огромна човешка маса, съставена от многодетни семейства е живеела в нищета. Тя е служела за работна ръка на Византийската империя.

▲ **„Славянин“ не е етническо, а е било социално понятие.** Българите не са славяни, но са живели в съжителство с тях по време на първите две български

държави. На Кирил и Методий е поверена задачата за просвещението на тази неграмотна маса хора. Целта им е чрез православната религия и съответната писменост, да издигнат тяхното социалното ниво и впоследствие ги приобщат към цивилизацията.

2. Руската доктрина за панславизъм

▲ Няма роден или чужд писмен източник, който да говори за покръстването на „славянски“, а се говори само за българи и български народ. Няма и „славяно-българска държава“, а винаги се говори за **България**. Няма открито автентично „славянско“ селище.

Във византийските източници думата “slavi” или “sclavi” (означаващо роби от латински) се среща през 1593 г. Терминът се е използвал от църковниците хронисти в смисъл на „роби“, „светлокоси роби“, или „нечестивци“, с които са наричали неизповядващите официалната християнска вяра – арианите. Днес много изследователи са убедени, че славяните са всъщност траки. След покоряването им от Рим, част от тракийските племена се изтеглят на север и след векове нахлуват обратно на Балканския полуостров, но вече назовавани като „склави“. Антропологическите черти на т. нар. „славяни“ и траките е смайващо еднакъв.

Първоначално „славянската“ идея застъпва Мавро Орбини от Пиза (родом хърватин от Дубровник). През 1601 г. той написва по поръчка книгата „Царството на славяните“. Книгата описва успехите на царете, властвали в Далмация, Хърватско, Босна, Сърбия и България. Орбини изтъква Дубровник, като водеща „южнославянска“ сила. Има нещо съмнително в тази история – Орбини с лека ръка лансира тезата „Словени са всички и навсякъде“. Той сочи католическия Св. Йероним за създател на „славянското“ глаголическо писмо, наречено „буквица“. На него приписва и съставянето на „славянското“ богослужение и навсякъде българския принос и делото на Кирил и Методи не се споменават.

Руското издание на „Царството на славяните“ на Орбини излиза в Петербург през 1722 г. по „повелението“ на император Петър I Велики. Книгата не е превод на пълния италиански текст, а е съкратена от сърбина граф Сава Владиславович – деен дипломат, най-близък съветник на император Петър I в балканската му политика. Той вероятно е човекът дал идеята на Петър I Русия да владее всички „славянски“ земи. Не трябва да се пропуска, че още по време на руската императрица Екатерина Велика се формира т.нар. „гръцка идея“ - Русия, като най-голяма „славянска“ империя трябва да покровителства всички „славяни“, и да ги освободи от турците, както и да възстанови Византия. Паисий Хилендарски чете именно екземпляр от руското „адаптирано“ издание в библиотеката на сръбската архиепископия през 1761 г. и се ползва от него като източник. Затова е озаглавил своята „История славянобългарска“.

Официалната българска историческа наука и до сега премълчава и не забелязва, че историята на друг католик – францисканския монах Блазиус Клайнер, издадена година по-рано от Паисиевата – в 1761 г. е озаглавена „История на България“ и в нея липсват тези „славянски“ залитания и акценти, като се изтъква водещата роля на българите.

Панславизмът тръгва с основната идея, че руските „славяни“ трябва да завладеят първо Османската империя, после Европа и накрая целия свят. *Тази доктрина възпрепятства българската държавност, набива комплекс за малоценност и носи неизброими страдания и геноцид над българите.* Нейни проявления са македонизмът, политиката на Гърция за гърцизиране на българите в Беломорието и политиката спрямо татарите. От времето на Петър I Велики чак до днес Русия глези и толерира Сърбия и Гърция (най-вече) за сметка на България и води политика на купуване на българската интелигенция с цел славянофилска русификация. За разлика от България, на Сърбия се отпускани милиони, за да се стимулира сръбско национално освободително движение против Турция и Сърбия да стане основният проводник на панславизма (антибългаризма)

Славянската идея е възприета от българската интелигенция в периода на българското Възраждане в началото на XIX век под влияние на умелото руско внушение и манипулиране на историческите факти, като начин за разграничаване от гърците и турците. По време на турското иго, Вселенската патриаршия (доминирана винаги от гърци) не признава българите за отделен народ, а ги нарича „румелийски“ народ.

3. Взаимното влияние в историята между България и Русия

Влиянието на България в историята на Русия

▲ През IX век от остатъците на Стара Велика България се оформили Киевска България с център в Киев, която била наречена Урус-Рус, Киевска Рус и Волжка България.

▲ През 988 г. княз Владимир на Киевската държава приема християнството с помощта на България, от която възприема и старобългарския език и писменост. Първите богослужбени книги са пренесени в Киевска Рус от Българското царство. Първият духовен глава на Руската църква и първите руски епископи са българи.

▲ Когато в Киевска Рус официално се приема християнството през 988 г., България повече от 120 години е християнска страна и населението ѝ чете на старобългарски черковен език. **Старобългарският черковен език се възприема от сърби и руси.** Произведенията, създавани в двата основни книжовни центъра – Преслав и Охрид, се преписват столетия наред.

▲ **Българската писменост и култура се пренасят през IX – X век в Русия. Русите приемат българската азбука,** която наричат до ден днешен **кирили-**

ца, за да защитят самодържавието си и подтискат нашето самосъзнание.

▲ След края на гражданската война в Русия България приема около 35 000 руски емигранти, част от тях цивилни, повечето белогвардейци. Българите многократно са показвали хуманност към чужди народи, но **Българската благодарност към Освободителя** изиграва основна роля за отношението към имигрантите руснаци. Изборът на България е продиктуван и от **общите цивилизационни корени на вяра, писменост и култура**. Въпреки тежките поражения от Първата световна война и огромния поток бежанци от изгубените български територии, България ги приема и устройва изключително добре.

Влиянието на Русия в България след Освобождението до 1919 г.

През XIX век царска Русия води редица войни с Турция, при които пренебрегва вековните интереси на българската нация и даже си позволява **етническо прочистване на българско население**, както в днешните земи на България, така и в земите на Волжка България.

▲ Русия не зачита българската нация, като на подписването на договора за конституиране на III Българска държава не е поканен нито един българин. След победата на Шипка и края на Освободителната война, ролята на българското опълчение е negliжирана и на младото княжество е наложена непосилната за тогава парична репарация в еквивалент на 35 т чисто злато.

Дългът ни е бил огромно състояние – държавните чиновници в Русия са работели за няколко рубли на месец, а на пазара с 1 рубли се е купувала една крава. Българските политици правилно са казали „**Не може да се изживяваш като „освободител“ и да искаш „пари“**“. Освобождението би трябвало да е дело високоморално, благородно, безкористно, „братско“, а не бизнес сделка или чист рекет. След Съединението ние поемаме и дълга на Османска Турция към Русия за войната от 1877–1878 г. А той е 82 милиона златни франка. Или близо 50 т злато. В този смисъл „освобождението“ ни излиза наистина златно.

Вместо да помогне за обединението на българите в новоосвободената им държава, царска Русия прави всичко да възпрепятства този процес, защото счита, че нашата независимост ще ни направи силни и независими и ще пречи на нейните имперски интереси на Балканите. След преминаването на р. Дунав руските военни са коментирали битовото ниво на българите, което е показвало материално благополучие, далеч над това в руските села. Още тогава в Русия се е зародила една завист към живота на българите, която бе демонстрирана и по време на социализма – на най-високо партийно и държавно ниво говореха за неблагоприятните българи, дето висели на врата на руснаците и все хленчели за нещо. Според тях, ние трябва вечно да им сме благодарни и да им се подчиняваме.

Руското разузнаване е активно в България още когато се подготвя